

...הוא תפס אותי בשערותי והיכה אותי

גידה בדאש

קורבן בטי איציקסון (לפני התקיפה)

שבוע לפני החתונה נתן לי את הטרידה הראשונה...

הוא תפס אותי בשערותי והיכה אותי. הוא הקציב לי כסף לפי ראות עיניו. את מכוניתו מכרנו עוד לפני הגשואין. הוא מבוגר ממני בעשר שנים, ואמר לי כי הוא רוצה להתחתן כדי שיהיו לו ילדים. ולכן, כאשר לא נכנסתי מיד להריון, כעס עלי. הוא האשים אותי ששיקרתי לו ושעברתי בוודאי הפלות, שמונעות ממני להיכנס להריון.

ראיתי שהיחסים בינינו לא טובים, והתחלתי לקחת גוללות נגד הריון. הוא גילה זאת והיכה אותי.

היה לי קשה מאוד. אני עובדת כל יום עד 5 אחריצהריים, ואחר כך הייתי צריכה עוד לעשות את כל מלאכות הבית, קניות ובישול. הוא לא רצה לעזור לי בשום אופן. ואת פחיתובל סירב להוריד באופן עקרוני. הוא אמר שזאת עבודה של האשה.

(למחרת, כאשר העיד הבעל, הוא סייר פר שהכין חוזה, ושם פירט כי בימים ווגיים יוריד הוא את הזבל, ובימים בלתי ווגיים היא תוריד את הפחיתובל. החוזה היה חתום עליי, והיה תלוי במיטבה).

כבר באפריל 1979 הלכתי למיטרה בפעם הראשונה. להתלונן על מכות שקיי בלתי ממנו. אבל היומנאי הסביר לי כי שוטר חייב לחזור אתי הביתה ולהוריד את בעלי. חששתי. הייתי בחודשי הריון מתקדמים, וביטלתי את התלונה.

בדצמבר 1979 נולדה לנו בת, וכוס התרעלה החלה מתמלאת. בספטמבר 1980 פניתי לעורר-הדין אליהו שטרן, שיגיש בשמי תביעת-מונוט. עורך-הדין הסביר לי את המצב המיטטי, ויעץ לי להתלונן במיטרה על כל מיקרה של מכות. בחודש אוקטובר שנת 1980, ביום שישי, חזר בעלי הביתה בשעה 4

אחריצהריים, והתחיל מציק לי. הוא העביר אצבעו על המקרר לראות אם אין אבק, לא רצה לאכול את מה שביי שלתי, ובסוף התלונן שלא כיבסתי את

האשה הצעירה שישבה על כיסא, ליד דוכן העדים. לאט לאט הסירה בתייה ("בטי") איציקסון את משקפיה, ולעיני השופטים נתגלו צלקות ארוכות מעל עיני נדה, כתם שחור על רקתה השמאלית וסימנים של ניתוחים פלאסטיים, שחרצו את לחיה הימנית.

כאשר עלתה בטי על דוכן-העדים, ביקש שהתובעת הלנה ביילין מהשופטים לה-תיר לה להעיד בישיבה, כיוון שעדיין אינה מרגישה טוב.

מכות

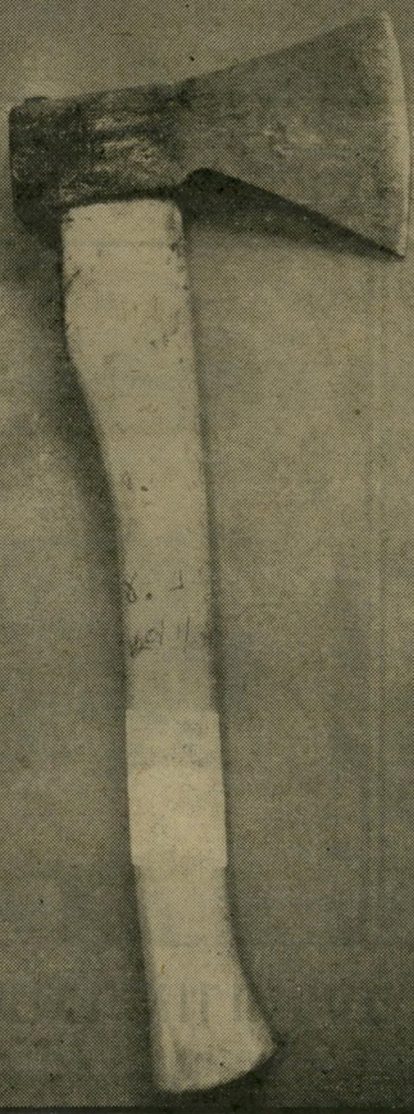
נגד גוללות

העדה התיישבה על הכיסא. הסירה את משקפיה לפי בקשת בית-המשפט, והישירה מבטה אל בעלה, מאיר איציקסון, שישב על ספסל הנאשמים. היא החזירה את מבטה אל חשופטים ובקול שקט ובטוח ענתה לשאלות התובעת.

סיפרה בטי: הנאשם היושב מולי הוא בעלי. אנחנו נשואים 3 שנים. הכרנו 5 חודשים לפני שהתחתנו, וחלק מהזמן הזה גרנו ביחד. לפני נישואנו היה בעלי ימאי. הוא יצא להפלגה אחת אחרי הנישואין ואז ירד מהים. מאז הוא עובד בחברת עליות. התחתנו במרס 1978.

שבוע לפני החתונה נתן לי את הסטי-רה הראשונה. רציתי לעזוב אותו, והוא עזר לי להוריד את כל חפצי מדירתו. אבל אחר-כך חזר והזמין אותי לשותות כוסית, והתפייסנו. חזרתי אליו, והתחתנו כמתוכנן.

מיד מההתחלה היו היחסים בינינו מתוחים. הוא ניסה להשתלט עלי בכל צורה. גם באופן מילולי וגם בכך ששלט על הכסף. אני עובדת כל השנים כטכנאית-אלקטרוניקה. הוא היה לוקח את משי-

מוצג מיטטי: גרזן התקיפה

הוא גילה שלקחתי גוללות נגד הריון...

היסטרית. הוא עזב את הבית והורי לקחו אותי לבית-חולים. שם התברר כי אפי היה מרוסק לגמרי. נזקקתי לניתוח, ושי-כבתי כחודשיים בבית-החולים.

במשך הזמן שבו שכבתי בבית-חולים, הוציא עורך-הדין שטרן צווי-מניעה נגד בעלי, כדי שלא יוכל להיכנס לדירה שלנו. בנובמבר נסענו ביחד למסור לבעלי את צווי-המניעה.

ב-20 בינואר 1980 היה דיון בעניינינו בבית-המשפט. בעלי טען כי הילדה אינה שלו, ולכן אינו חייב במונוטיות. אבל השופט אריה אבן-ארי פסק שעלין לשי-לם לי 25 אלף לירות לחודש עבור מזון נות הילדה והמטפלת. קבענו כי אחריצהריים גיפגש בדירה עם כל עורכיי הריון, הוא יחזיר חלק מהחפצים שלקח מהדירה, ויקח את יתר חפציו מהבית. בשעה 5 הגיע בעלי במונית, ועלה לדני רה עם אמו, עורך-הדין שלו, נימרוד בבור, ונהג-מונית. הוא התחיל להסתובב

חולצותיו — כשהוא מתחיל לדבר, הוא לא מפסיק. התפתחה מריבה, והוא היכה אותי מכות רציניות. נשארנו סימנים על גופי — בחזה, ברקה ועל הלחי. מיהרתי לתחנות-המיטרה, וחזרתי עם שוטר.

בעלי סירב לצאת מחדר-השינה, לדבר עם השוטר, אך לבסוף התלבש והלך איתו לתחנת-המיטרה. באותו לילה ישנתי עם התינוקת בחדרה, ואינני יודעת מתי חזר הביתה. אבל השכם בבוקר, למחרת, כאי-שר הלכתי לחמם את הדיסה לתינוקת, הוא בא אחרי למיטבה.

הוא אמר לי: "את רוצה להרוס את החיים שלנו? את בכלל לא חושבת מה את עושה?"

פחדתי ממנו. וניסיתי להתרחק. ראיתי שאני צריכה לברוח, אבל הוא היה יותר וריון ממני ונתן לי אגרוף באף.

הוא התחרט מיד על מה שעשה, וניסה לגרוור אותי לאמבטיה ולרחוץ את פני מהדם הרב, אבל אני פחדתי ממנו והייתי